

ПАРАФІЯЛЬНИЙ БЮЛЕТЕНЬ

*Його тут немає, бо він
воскрес, як сказав. Іди,
подивись на місце, де він
лежав.*

**Святий Кіран,
католик**

*Церква в
Кемпбелт ауні та Айлі
Ceann Loch Chille
Chiarain
5 квітня 2026 року*

Великодня неділя Воскресіння

Господнього

Святого Кірана, Кемпбелтаун, Кінтайр

Перший тиждень у Істертайді:

Понеділок – другий день Великодня: **Свята меса, 10:00**

Вівторок: **Свята Меса, 18:00**

Середа: Поклоніння та ранкова молитва, 9:30; **Свята меса. 10:00**

Група для обговорення: писання під час Великодня, 10:30 ранку в каплиці

П'ятниця: Ранкова молитва, 9:50; **Свята меса, 10:00**

Гімни/Музика на неділю

Процесія

Алілуя, співай Ісусу

Асперги

Духу Божий, прийди в мені.

Оферторі

Це той день.

Музика причастя

Слава імені Господньому.

Післяпричастя

Господи Ісусе Христе, ти прийшов до нас

Рецесія

Ісус Христос воскрес сьогодні, Алілуя!

Наступних вихідних:

Субота: *Вігілія Меса Боже Милосердя, 18:00*

Неділя Божого Милосердя: Свята Меса, 10:00

Таїнство примирення: будь-коли на прохання.

Єпископальна церква Святого Колумби, Брідженд, Айла

19 квітня – 3-я неділя Великодня: Свята меса, 16:00

Відповідь на псалом

Цей день створений Господом,

Ми радіємо і радіємо.

Послідовність

Віктиматори Пасхалі Лаудес

Християни — до пасхальної жертви

Принесіть жертву і хвалу.

*Вівці викупляє Агнець;
і Христос, неосквернений,
чи примирилися грішники з Отцем своїм.*

*Смерть із попереднім життям:
Бій дивно закінчився!*

*Чемпіон власного життя, вбитий,
Але живе, щоб правити.*

*Розкажи нам, Мері:
Скажи, що бачив
По дорозі.*

*Гробницю, яку Живі оточили;
Я бачив славу Христа, коли Він воскрес!*

*Ангели там свідчать;
Загорнутий могильним одягом, що відпочиває.*

*Христос, моя надію, воскрес:
він іде раніше за тебе в Галилею.*

*Що Христос справді воскрес
з мертвих, яких ми знаємо.
Переможний царю, покажи милосердя!*

Євангельське прославлення
Алілуя, алілуя.

*Христос, наш пасхальний ягня, був принесений у жертву;
тож святкуємо свято в Господі.
Алілуя.*

Антифон причастя

*Христос наш Пасах був принесений у жертву, алілуя;
Тож давайте святкувати бенкет з безопрісним хлібом
Чистоти і істини, алілуя, алілуя.*

Візьми п'ять хвилин

---

*Витрачайте лише п'ять хвилин на день, і ваша віра буде глибшою та зростатиме —
день за днем.*

ВЕЛИКОДНІЙ ПОНЕДІЛОК

21 КВІТНЯ 2025

Все за один день

Молодий монах докоряв своєму послушнику за те, що той молився на Великодній понеділковій месі: «У цей Великдень...» "Звісно, ти мав би заспівати 'у цей Великодній сезон'," пояснив новачок. "Адже Великдень закінчився.» Мудрий старший священик зауважив — набагато м'якше, ніж

заслуговував — що сам Великдень триває вісім днів, цілий тиждень, і лише тоді ми переходимо до великоднього сезону. Як і знищення правління смерті, яким є Великдень, сам час налаштований з ніг на голову. Як і весільний день, який у багатьох культурах просто надто переповнений радістю, щоб його вмістити в одні 24 години, дух надії, що є Великоднем, не буде обмеженим. Нехай воно підніметься у

вашому серці *цього Великодня!*

Сьогоднішні читання: Діяння 2:14, 22-33; Матвія 28:8-15. *«Цього Ісуса, якого Бог воскресив, і всі ми — свідки.»*

ВЕЛИКОДНІЙ ВІТОРОК

22 КВІТНЯ 2025

Місце в серці

Іноді, навіть у найменш підозрілим місцях, ми можемо знайти дива. Для Марії Магдалини це була гробниця, куди вона пішла, щоб плакати і оплакувати смерть Ісуса. Але натомість вона знайшла життя! Вона пережила воскреслого Ісуса і стала першою людиною, яка проголосила це світу. Якимось чином посеред свого горя і почуття втрати Марія залишила маленький простір для надії, який дозволив їй впізнати голос Ісуса, коли він кликав її по імені. Можливість чудес, великих і малих, присутня з нами щодня. Залиште відкритий простір у своєму серці — ви можете почути, як вас кличуть.

Сьогоднішні читання: Діяння 2:36-41; Іван 20:11-18. *"Марія Магдалина пішла і оголосила учням: 'Я бачила Господа.'"*

ВЕЛИКОДНЯ СЕРЕДА

23 КВІТНЯ 2025 РОКУ

Чого ти очікуєш?

Учні, які йшли дорогою до Еммауса після смерті Ісуса, були розчаровані — вони очікували від нього чогось іншого, ніж те, що бачили, і припускали, що його місія провалилася разом із його смертю. У цьому є урок, який Ісус дає пізніше в тій же історії, коли він ламає хліб і відкриває їм очі: наші очікування можуть засліпити нас до благословень, які стоять перед нами. Тримайте свої очікування під контролем, і, можливо, ви знайдете все, про що тільки можете мріяти, і навіть більше, прямо перед своїми очима.

Сьогоднішні читання: Діяння 3:1-10; Луки 24:13-35. *"Ми сподівалися, що саме він врятує Ізраїль."*

ВЕЛИКОДНІЙ ЧЕТВЕР

24 КВІТНЯ 2025

Будь сміливим

Діяння апостолів, які ми читаємо протягом Великодня, — це захопливий опис віри, мужності, зцілення, навершення і дивовижного втечі з в'язниці. Це історія про те, як Бог, завдяки силі Святого Духа, втрутився в життя учнів Ісуса, щоб забезпечити

поширення Його слова по всьому світу. Мужність перших послідовників Ісуса справді надихає. Виділіть час, щоб прочитати Діяння цього місяця. Тоді подумайте: «Якими способами Бог запрошує мене жити сміливіше? Що заважає мені відповісти на це запрошення?»

Сьогоднішні читання: Діяння 3:11-26; Луки 24:35-38. *"Ми свідки цього."*

ВЕЛИКОДНЯ П'ЯТНИЦЯ

25 КВІТНЯ 2025

Хтось хоче сніданок?

Зустрічатися з друзями на сніданок — це справжнє задоволення. Є щось у спільній вечері, що робить життя приємним. Історія воскреслого Ісуса, який запрошує друзів на сніданок, викликає знайомий відтінок єдності та миру. Проте учні, згадані в історії, були персонажами, які так чи інакше перейшли дорогу Ісусу: Петро Заперечує, Фома Скептик, Натанаїл Цинік і брати Зеведей, які продовжували своє дитяче братське суперництво. Ранкова вечеря була службою примирення — і гарним початком дня. Нехай цей самий дух єдності та примирення розпочне ваш день сьогодні.

Сьогоднішні читання: Діяння 4:1-12; Івана 21:1-14. *"Коли вони вийшли на берег, побачили там вугільне багаття з рибою і хлібом."*

ВЕЛИКОДНЯ СУБОТА

26 КВІТНЯ 2025 РОКУ

Нічого, крім правди

Іноді доводиться робити те, що правильно, навіть перед обличчям опозиції. Чи то відсутність нагороди в кращому випадку, чи відкрита ворожість у гіршому — світ навколо не завжди схвалює те, що ти вважаєш найкращим. Апостоли зіткнулися з тією ж проблемою — насправді вони були по обидва боки. Коли релігійна влада наказала їм не говорити і не навчати в ім'я Ісуса, вони відмовилися підкорятися. З іншого боку, коли Марія Магадалена прийшла до деяких із цих же учнів з новиною про воскреслого Ісуса, вони їй не повірили. Звісно, нерозумно завжди відкидати те, що про тебе думають інші. Але коли ви опинилися у складній ситуації, попросіть у Бога мудрості та сили чинити те, що правильно і добре.

Сьогоднішні читання: Діяння 4:13-21; Марка 16:9-15. *"Чи правильно в очах Бога слухати тебе, а не Бога, ти маєш судити."*

Читання на Великодню неділю

Діяння апостолів 10:34а, 37-43

Ти знаєш цю історію, каже Пітер. Але ти розумієш послання?

Псалом 118:1-2, 16-17, 22-23

За дива сьогодні ми дякуємо і хвалимо.

Колосянам 3:1-4

У цей день ми святкуємо свято щирості та істини.

Матвія 28:1-10

Він воскрес і йде перед тобою до Галілеї.

Слова на Слові

Запрошення прийняти радість Великодня

*

Якщо хтось пережив труднощі посту, нехай отримає заслужену винагороду вже сьогодні. Якщо вони витримали тягар першої години, нехай отримають справедливу плату. Якщо хтось прийшов після третьої години, нехай святкують з вдячністю. Якщо хтось приєднався лише після шостої години, нехай він не сумнівається, бо він нічого не втрачає; Якщо хтось затримався навіть до дев'ятої миті, нехай приходить без вагань. Якщо хтось прийшов лише в останню хвилину, нехай вони зовсім не бояться затримки. Бо Господар дому щедрий: Він приймає останнього, як і першого; Він задовольняє тих, хто працював з останньої миті, так само, як винагороджує тих, хто працював з першої хвилини. Він співчутливий до останнього і винагороджує перших; Він дає одному і допомагає іншому; Він приймає вчинки і радіє наміру; Він вшановує зусилля та відзначає мету. (Святий Іван Златоуст; † 470).

* *

Дорогі друзі у Христі,

Відомий психіатр, теолог і автор багатьох книг Манфред Лутц провокаційно написав у «Herder Korrespondenz» (3/2016): *Церква — це не моральна інституція: проблема Церков у тому, що люди не вірять у Бога; якщо Бога не існує, то вся Церква — це дитячий театр. Крім того, додамо: якщо Христос не воскрес із мертвих, то понад дві тисячі років святкування Дня Воскресіння — це безглузде свято. Залишається лише приємне весняне свято, вихідний з хорошим сніданком, шинкою та яйцями.*

Переслідувані та вбиті століттями, християни жили з вірою в Воскреслого Господа, який веде через смерть до життя — до невтлінного життя в Ньому, Хто дарує все життя. Ранньохристиянське мистецтво наповнене простими символами, що свідчать про перемогу Христа. Наприклад, хрест, прикрашений лавровим вінком, символізує перемогу на хресті; це вираження християнської надії, що смерть переможена, бо:

Той, кого тримала смерть, знищив його.

Той, хто спустився в пекло, зробив його безсилим.

Тіло було схоплене, але воно зустріло Бога; (...)

Христос воскрес — і демони загинули.

Христос воскрес — і ангели радіють.

Христос воскрес — і Життя повернуло свої права.

Христос воскрес — і ніхто не залишається мертвим у могилі.

Бо Христос воскрес першим серед тих, хто помер.

Нехай слава Йому і царство навіки в віки. (Святий Іван Златоуст; † 470)

Мільйони людей по всьому світу святкують таємницю Воскресіння Господа. Ця Добра Новина про Воскресіння є основою життя любові для мільйонів людей на землі. Яка міра цієї любові? Це любов без міри, як це показав Ісус Христос. "Хто витримає до кінця, отримає корону перемоги."

Спочатку Господь Ісус не бажав заснувати особливий народ, певну мовну групу чи благочестиву множину. Воскреслий Ісус, який витримав усі ці страждання, взяв на себе всі слабкості людської природи: її схильність до гріха і навіть невіри. Він прагнув піднести нас до Бога, зображуючи нас як тих, хто завдяки заслугам Сина Божого гідний любові Отця. Який порожній і холодний світ без Бога.

Театральна критика Крістіна Мейснер пише: *У сучасному світі ми позбавлені точок відліку; ми втратили напрямок і знаки, ми блукаємо сліпо, занурюючись у хаос, не маючи на увазі ієрархічної моралі. Це справді світ без Бога.*

Наскільки відрізняється світ християнської надії, яку ми не завжди цінуємо. Так багато життя і радості виходить від Воскреслого Господа. Вічне життя — це дар від Бога, який бажає поділитися з нами Своїм життям і любов'ю. Цей дар дарується всім, хто його потребує і вірить у Христа.

* * *

(...) Кохані, давайте замислимося над Воскресінням Христа, бо так само, як Його Страждання уособлювали наше колишнє життя, так і Його Воскресіння є таємницею нового життя. Ось чому апостол каже: «Отже, ми були поховані з Ним хрещенням у смерті, щоб, як Христос воскрес із мертвих славою Отця, так і ми могли ходити в новизні життя» (Римлянам 6:4).

Ти вірив, ти був охрещений; старе життя померло, вбите на хресті, поховане в хрещеннях. Старе життя, в якому ти жив бідно, поховано, і з'являється нове. Живи добре, щоб ти міг по-справжньому жити; Живи так, щоб коли помреш, ти не загинув. (Святий Августин; † 430; латинський письменник, доктор церкви)

Бажаю вам благословенного і радісного Великодня!

У любові Христові,
Отець Ентоні

МАТІР БОЖА В ІКОНАХ: 24. ЗОБРАЖЕННЯ МАТЕРІ БОЖОЇ БЕЗ ДИТИНИ

Зображення Матері Божої без Дитини зазвичай показують у пів- або повнорозмірному форматі. Серед найважливіших типів — Богомати Орант і Матір Божа з Еммануїлом, які з'являються у кількох варіантах, зокрема Платитера Блахерніотисса, Богородиця знака та Велика Панагія.

Майстер з Ярославля: Велика Панагія;
Третьяковська галерея в Москві

Образ Оранта походить із елліністичного мистецтва, де пізніше увійшов до ранньохристиянської іконографії. Тут Матір Божа стоїть як фігура Церкви, з піднятими руками в молитві у класичній орантній позі. Цей жест особливо поширений у монументальному живописі.

Матір Божа з Еммануїлом зображує Марію в позі орант, з медальйоном Христа Еммануїла на грудях. За традицією, найдавнішою іконою цього типу — нині втраченою — була Блахерніотіса, відома сьогодні завдяки вірній копії Платитера. У Русі Богородиця Знак стала особливо шанованою як місцевий варіант Платитери Блахерніотисси.

Велика Панагія — це характерна версія Богородиці Знака. Її ключовою особливістю є подача Христа Еммануїла у жесті благословення. Руки Матері Божої повторюють той самий жест, створюючи вражаючу візуальну симетрію.

В іконі, показаній поруч із цим текстом, композиція збагачена архангелами, які тримають сфери світу, які розуміються як символи божественної влади.

Поранене світло

Коментарі до Євангелія від святого Івана

Євангеліє від Святого Івана використовується в лекціонарії для неділі на певні події, свята та урочистості, а також у певні пори року, наприклад, на Великдень, Різдво.

Розділ 17

Вузькі ворота

Івана 10:1-10

"Увійди через вузькі ворота. Бо широкі ворота, а широка дорога, що веде до руйнування, і багато хто входить через них. Але ворота маленькі, а дорога, що веде до життя, вузька, і лише небагато хто її знаходить. Остерігайтеся лжепророків. Вони приходять до тебе в овечій шкурі, але всередині — люті вовки» (Мт 7:13–15).

Що це за вузькі ворота? Ісус, звісно, — це ворота, самі ворота. Але що означає для Нього бути вузькими воротами для нас? Це означає прохід, через який ми маємо протиснутися з справжніми зусиллями. Це шлях із в'язниці, яку ми будуємо для себе, коли боїмося правди.

І що найважче для будь-якої людини? Зустрітися з правдою про себе і визнати її. Ми наполегливо працюємо, щоб здаватися кимось іншими, і при цьому закриваємося в собі. Зовні ми створюємо образ — але цей образ часто є не більше ніж ретельно захищеною брехнею. Чим глибше ми пізнаємо Ісуса, тим більше Він приводить нас до болісного розпиту з самими собою. Але лише ця істина може звільнити нас від самообману.

"Ісус відповів: 'Благословенний ти, Симоне, сину Йони, бо це не було відкрито тобі від

плоті і крові, а від Отця мого небесного. І кажу тобі, що ти — Петро, і на цій скелі я збудую свою церкву, і ворота Аїда не подолають її. Я дам тобі ключі від царства небесного; Все, що ви зв'яжете на землі, буде зв'язане на небі, і все, що ви розпустите на землі, буде розв'язане на небі» (Мф 16:17–19).

Кожен, кому довірено таку владу, спочатку має пройти випробування, щоб милосердя могло бути частиною цієї влади. Духовна сила без пощади є серйозною небезпекою — сам Сатана є найяскравішим прикладом. Щоб бути милосердним, спочатку потрібно особисто пізнати милосердя. Немає нічого подібного до досвіду втрати і, замість покарання, прощення. Подорож Петра з Ісусом рано чи пізно мала провести його крізь найвужчі місця: правду про його власну невірність і шок від незаслуженої милості Бога.

"Симон Петро та ще один учень слідували за Ісусом. Оскільки цей учень був відомий первосвященику, він пішов з Ісусом у двір первосвященика, але Петро мусив чекати зовні біля дверей..." (Ів. 18:15–16).

"Потім він почав кликати прокляття і клявся їм: 'Я не знаю цього чоловіка!' Одразу закукурікав півень. Тоді Петро згадав слово, яке сказав Ісус: «Перш ніж півень закукурікає, ти тричі відречешся від Мене.» І він вийшов надвір і гірко плакав» (Мт 26:74–75).

Він зайшов — а потім вийшов.

Петро увійшов у те, що в дуже реальному сенсі було вузькими воротами у двір Каяфи. Там, коли правда про нього нарешті прорвалася — і він почув її власними вустами — він вийшов надвір. Нарешті він знав себе. Три роки з Ісусом не дали йому стільки світла, як ті троє кукурікають у темряві.

Отже, що ми побачимо, коли дійдемо до власних воріт? Я вже бачу, скільки разів я відмовлявся від визнання того, що пов'язує мене з Ісусом. Мені було соромно за Нього. Я відмовився Йому. Я стояв на відстані. Я хотів залишатися поза увагою.

Ворота, про які говорить Ісус, — це ворота істини про нас самих, і вони дуже вузькі. Це місце, де ми змушені зіткнутися з нашим запереченням Ісуса. Ми обманюємо себе, думаючи, що ми вірні, але коли настає випробування, слова вириваються крізь стиснуті зуби: Я не знаю Його.

Пітер почав кричати лайки і лаятися: «Я не знаю цього чоловіка, про якого ти говориш...»

Отже, скільки коштують наші великі заяви та добрі наміри? Пітер сам не знав. Ще кілька годин тому він сказав Ісусу, що ніколи не відмовиться від Нього. Тепер він клянеться, що зовсім Його не знає.

Ми хотіли б вважати себе людьми з переконаннями: стійкими, вірними, морально сильними, благородно послідовними. Але часто це лише мимохідьна мрія. Пітер не гірший і не слабший за нас; Він просто знаходиться на тому етапі, до якого ми всі рано чи пізно досягаємо — моменту, коли ми відкриваємо, на що насправді здатні.

Я навіть не знаю чоловіка, якого бачу в дзеркалі. То що я можу сказати про Того, хто є дзеркалом Отця?

Ісус називає Себе воротами: «Я — ворота для овець» (Йан 10:7). Він також каже: «Я — ворота; Хто увійде через мене, той буде врятований — він увійде і вийде...» (Ін. 10:9).

У найпростішій формі ворота — це і вихід, і вхід. Це може означати вихід із проблем або шлях до чогось нового. Ми навіть використовуємо таку мову у звичайній мові: хтось «занурювався в себе» або «вийшов із себе».

Отже, Ісус — це ворота для тих, хто живе в відчуженні, для тих, хто став чужим для самих себе. І Він — ворота виходу для тих, хто замкнувся, живучи в страху — страху перед собою, страху перед життям, страху правди.

У стародавньому світі міські ворота були не просто входом. Це було місце, де ведуться бізнеси, приймалися публічні рішення та розглядалися юридичні справи. Це також була укріплена межа, що позначала межу між безпечним містом і відкритим світом зовні.

Це важливо. Бо якщо суди виносилися біля воріт, то Ісус, закликаючи нас увійти в себе Його слідами, запрошує нас судити себе. На перший погляд це не звучить як свобода. Але насправді правильно судити себе означає пізнати істину про себе без страху — і зізнаватися в ній Ісусу.

Найважче — це почуття провини. Ми боремося, щоб це витримати, і в цій боротьбі часто брешемо собі найнебезпечнішим способом. Втеча від провини — це не просто втеча від Ісуса; це втеча від самих себе. І це призводить до найглибшого відчуження: ми перестаємо бути собою і стаємо лицемірами.

Особисто я добре це знаю. Почуття провини часто приводило мене до спотворених форм самовиправдання. У сповідальні рідко зустрічаються люди, які надто себе звинувачують. Набагато частіше люди виправдовуються. Обидва — серйозні провали істини.

Ти є тим, ким ти є насправді, лише тоді, коли приймаєш всю правду про себе, а не обманюєш себе, як це зробив Пітер, коли впевнено обіцяв вірність. Я постійно повторюю це собі, але відчуваю, як мало це доходить до мене. Ворота серця зачинені.

На думку спадає ще один уривок із історії Пітера. Я не знаю, чи мав оливковий сад ворота, але в Гефсиманії почалися справжні проходи — ті, через які Петро мусив прориватися. Інші ворота, через які він проходив із Ісусом, були цілком керованими. Але тут почалася боротьба.

Гефсиманія — це як темний зворотний образ Едему — сад, який також мав свій вхід і вихід. У саду Раю почався «щасливий розлом». І так сад за долиною Кідрон, темний навіть за назвою, стає місцем, де новий Адам — Христос — починає вести нас назад до того, що ми втратили.

«Був сад, і він зі своїми учнями зайшли туди (...) і Юда, який зрадив його, знав це місце.» Але Юда не увійшов з Ісусом. Знати, що це місце було достатньо для нього. І це небезпека простих знань.

Кажуть, що знання — це «спокуса понад усі спокуси». Плід дерева пізнання міг бути небезпечним, бо давав людині знання про те, чого вона не мала. Юда знав це місце, але по-справжньому увійшов туди лише тоді, коли прийшов із храмовою охороною.

Це все одно звучить неприємно знайомо. Багато людей знають, де знаходиться церква. Вони знають, коли йде Меса. Але вони не заходять. Я знаю, де знаходиться каплиця в моєму монастирі — але поза встановленими годинами Літургії годин, чи справді я заходжу всередину, особливо в темні години?

Коли Ісус веде Своїх учнів у сад, усе в нашому падшому стані починає змінюватися. Прокляття гріха має бути розгорнуте тими ж викривленими шляхами, якими воно потрапило в людське життя, як змія.

Пітер чує: **«Поклади меч на місце!»** (Мт 26:52). Після того, як Адам і Єва були вигнані з Едему, Бог поклав **«палаючий меч, що миготів туди-сюди, щоб охороняти шлях до дерева життя»** (Буття 3:24).

Це другі, більш вимогливі ворота, через які Пітер має протиснутися: **ворота відмови від помсти, ворота відмови від перемоги на своїх умовах**. І цей він дійсно проходить. Прийняти втрату — це був шлях Петра, і з часом він став шляхом першого священика Нового Завіту.

Якби Пітер мав піти цим шляхом, чого мені очікувати?

Правда в тому, що моє розуміння шляху слідування за Христом змінилося. На початку священства я уявляв, що все складеться на мою користь. Тепер я бачу, що вони розгортаються не згідно з моїм мисленням, а згідно з Божим.

А це означає, що я часто знаю сором більше, ніж гордість. Коли я перетнув ворота монастиря, мені здалося, що починається повноцінне життя. Насправді ж те, що почалося — це смерть, відмова, втрата і відмова від своїх амбіцій. Я прибрав меч. Я здався боротися за свій шлях. Залишилося лише віддатися — і бути веденим аж до усвідомлення власної невірності, за яким, як і за воротами Каяфи, нарешті починають текти гіркі сльози.

Але, можливо, це не погано.

«На мою думку, Ісус каже, що наші чесноти можуть остаточноше відрізати нас від Бога, ніж наші гріхи» (Майкл Болл).

Це може звучати дивно. Але гріхи — особливо щось на кшталт заперечення Бога — принаймні можуть показати мені, ким я є насправді. Чесноти, навпаки, можуть стати пасткою, як виявили фарисеї за свою ціну.

Я не пишу це, щоб заохочувати гріх. Я пишу її, щоб відлякати самообман — особливо небезпечну ілюзію, що у нас немає гріха взагалі.

Отець Ентоні

Ми читаємо Папу Лева

Помолимося Господу, щоб Він послав до Своєї Церкви рукопокладених служителів: палаючих євангельською любов'ю, відданих благу всіх охрещених, і сміливих місіонерів у всіх куточках світу.

Католицька Церква знаходить свою основу в Апостолах, обраних Христом як живі опори Його Містичного Тіла, і має ієрархічний вимір, що служить єдності, місії та освяченню всіх її членів. Це таїнство Святого Ордену назавжди ґрунтується на Апостолах як авторитетних свідках Воскресіння Ісуса та як тих, кого Сам Господь відправив із місією у світ. Оскільки апостоли покликані вірно охороняти спасительне вчення Майстра, вони передають своє служіння

людям, які — до повернення Христа — невпинно освячують, ведуть і навчають Церкву «через тих, хто є їхніми наступниками в пастирській місії» (ССС 857).

Ця апостольська спадкоємність, що ґрунтується на Євангелії та Традиції, розглядається в розділі III Конституції *Lumen Gentium* (...). Собор навчає, що ієрархічна структура — це не людська конструкція, яка служить внутрішній організації Церкви як соціального тіла, а встановлена Богом з метою розширення місії, довіреної Христом апостолам, до кінця часів.

(...) Отці Соборів не бажали представляти інституційні елементи Церкви, як це може

свідчити слово «конституція» у сучасному розумінні. Документ натомість зосереджується на «служінському або ієрархічному священстві», яке відрізняється від звичайного священства вірних «по суті, а не лише за ступенем», нагадуючи, що ці два «все ж взаємопов'язані: кожен із них по-своєму є участю в єдиному священстві Христа». Таким чином, Собор говорить про служіння, яке передається людям, наділеним *sacra potestas* [священною владою] для служіння в Церкві: він зосереджується зокрема на єпископаті, а потім на пресвітері та дияконі як ступенях єдиного таїнства Святого Сану. Використовуючи прикметник «ієрархічний», Собор прагне вказати на священне походження апостольського служіння в діях Ісуса, Доброго Пастиря, а також на його внутрішні стосунки. Єпископи понад усе, а через них — пресвітери та диякони, отримували завдання (латинською: *munera*), які змушують їх служити «всім, хто належить народу Божому», щоб, «вільно і впорядковано, переслідуючи одну мету, вони могли досягти спасіння». (...) Помолимося Господу, щоб Він послав до Своєї Церкви рукопокладених служителів: палаючих євангельською любов'ю, відданих благу всіх охрещених, і сміливих місіонерів у всіх куточках світу.

Загальна аудиторія, 25 березня 2026 року

Дорогі молоді люди, (...) слухайте голос Господа, який запрошує вас до повноцінного життя, реалізованого шляхом множення власних талантів і прикріплення ваших обмежень і слабкостей до славного Христового Хреста. Пауза для євхаристійного поклоніння; наполегливо медитувати над Словом Божим, щоб жити за ним щодня; Активно та повномасштабно беріть участь у сакраментальному та церковному житті. Таким чином ви пізнаєте Господа, і в близькості, властивій дружбі, ви дізнаєтеся, як пропонувати себе на шляху шлюбу, священства, постійного дияконства або посвяченого, релігійного чи світського життя: кожне покликання — це величезний дар для Церкви і для тих, хто приймає його з радістю. Покликання — це не статична мета, а динамічний процес дозрівання, підтримуваний близькістю з Господом: перебування з Ісусом, дозволити Святому Духу діяти в серці та в обставинах життя, і перечитувати все у світлі отриманого дару — ось що означає зростати у своєму покликанні. (...)

Отже, покликання — це не те, що набувається одразу, щось «дане» раз і назавжди: це радше шлях, що розкривається подібно до людського життя, де отриманий дар — окрім потреби охорони — має живитися щоденними стосунками з Богом, щоб він міг рости і приносити плоди.

Послання до 63-го Всесвітнього дня молитви за покликання, 16 березня 2026 року

На мою думку

І я б пішов за таким Ісусом

Багато років тому, коли я міг провести Великдень у Польщі, це виглядало досить дивно. Після літургії у Велику суботу — з тріумфальним «Алілуя!» — Пресвяте Дарство було перенесено назад до вітваря спочинку, але наступного ранку знову винесено на процесію Воскресіння о 6 ранку.

Це яскравий спогад, і, можливо, символічний також. Хіба ми не часто переживаємо Воскресіння подібним способом: фрагментами, частинами і надто слабко?

То що ж таке Великдень, насправді? Природа повертається до життя? Великодній кролик? Звичаї для бризкання водою, благословенні кошики з їжею, святковий сніданок і

обов'язкове яйце? Добре — усе це може мати своє місце як традиція, але нічого не доходить до суті справи. Великдень означає щось набагато більше.

Можливо, нам варто почати спочатку. Великдень як щирий Великий піст, сповідь, літургії Великого четверга, Страсної п'ятниці та Страсної суботи, а потім недільна меса, яка здається трохи урочистішою, ніж зазвичай? Краще — але все одно недостатньо. Це християнство? Не зовсім.

Християнство починається зі зустрічі з Ісусом Христом — не сентиментальним, солодким «маленьким Ісусом» із листівок поклонників, яким би прекрасним воно не було, а справжнім Христом. Той, хто увійшов в історію дві тисячі років тому, жив серед нас, творив дива, надихав віру і ворожість у рівній мірі, пережив скандал Хреста, помер, а потім воскрес із гробу власною силою — єдина людина в історії людства, яка коли-небудь це зробила.

Але навіть це не вся історія. Християнство насправді починається, коли ми усвідомлюємо, що цей самий Ісус живий і активний сьогодні, і коли ми дозволяємо Йому діяти в нас. Це означає навернення. Це означає зміну напрямку. Це означає йти за Ним і намагатися наслідувати Його. Простими словами, це означає зібрати все на одній карті — залишити все інше заради однієї перлини великої ціни.

Мені згадується радіопрограма 2005 року, коли світ сперечався про «Страсті Христові» Мела Гібсона. Radio 4 транслював дискусію зі священником, який тоді був улюбленцем *The Guardian*. Він довго критикував фільм, поки журналіст нарешті не поставив очевидне питання: «Гаразд, тоді — чи слідував би ти за Ісусом, як у «*Страстях*», чи ні?»

"Ні. Я б не пішов за таким Ісусом», — пролунала відповідь.

"Але я б погодився!" — відповів журналіст.

Після цього в ефірі настала довга тиша. І справді, це багато про що говорить.

Адже християнство — це усвідомлення того, що в історії світу немає нічого важливішого за воскресіння Ісуса. Йдеться про віру в те, що ми не просто зникнемо в ніщо. Вибір не між життям і смертю, а між життям з Ним — Небом — і життям без Нього — Пеклом. Це вперта, іноді відчайдушна надія, що що б з нами не сталося, яким би довгим не був список невдач, втрат і скорбот, ми все одно зможемо бути щасливими в кінці — якщо залишимося з Ним.

Віра у Воскресіння Ісуса Христа і в Його постійні дії у світі — це те, що відрізняє християнство від усіх інших пропозицій на столі. І вона перевершує їх усіх.

Ми святкуємо Великдень раз на рік. Але залишилося ще 51 неділя, і кожна з них — це шанс нагадати собі, що Він воскрес — і, якщо ми захочемо, черпати силу з цієї перемоги. У наших парафіях ми повинні робити все можливе, щоб кожна неділя живила нас Воскресінням Ісуса, і щоб протягом решти тижня ми могли нести цю віру у звичайне життя. І давайте прояснимо ще одне: ми ніколи, з фальшивої ввічливості чи бажання догодити світу — або, що гірше, заради власної вигоди — не вводити когось в оману, пропонуючи існування іншого шляху до спасіння поза Ісусом Христом. Сіль, що втратила смак, придатна лише для викину.

Людина могла ніколи не знати Ісуса. Можливо, вони навіть не впізнали Його. Але ми не можемо чесно говорити про інший шлях до спасіння для того, хто відкрито відкидає і обмовляє Його.

Зрештою, Великдень — це не просто свято, яке слід святкувати. Це реальність, якою треба жити.

Отець Ентоні

Молитва

Будь ласка, не забувайте молитися за тих, хто хворий, потребує допомоги або просив наших молитов: Ендрю Маклафлін, Клер Віггінс, Рассел Керрол, Люсі Каннінгем, Томмі МакГрорі-старший, Ліліан Кокс, Сара Кармайкл і Долін Дурнін.

Будь ласка, пам'ятайте у своїх молитвах Крістіну Вуд (2005) та всіх, чії річниці припадають на цей час.

Новини та події

Приєднуйтеся до нас на чай і каву в залі після недільної меси. Ми щиро вітаємо гостей і будемо раді поділитися з вами нашою гостинністю. Сподіваємося побачити вас там!

Радість і мир усім у цей час Воскресіння Христа.

Господи, благослови всіх, хто зробив цей святий час молитовним, прекрасним і святим для всіх нас. І найбільше — дякую Тобі, Господи, за все, що маєш для нас.

Ісус Христос воскрес, алілуя! Справді, Він воскрес, алілуя!

campbeltown@rcdai.org.uk

www.stkieranscampbeltown.org

<https://www.facebook.com/campbeltownrcchurch/>

парафія Королівської дієцезії Аргайла та островів; Charitable Trust, зареєстрована шотландська благодійна організація, SC002876
Парафіяльний настоятель: отець А. Вуд, Святий Кіран, Кемпбелтаун; Тел. 01586 55216